

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.”

(Róm 8,28)

Jó ehhez a gyülekezethez tartozni

Makay Lászlóval, a századik évfordulóját ünneplő gyülekezetünkben tíz esztendeje szolgáló lelkipásztorral Galsi Árpád beszélgetett.

Száz év, tíz év. Mennyire fontosak az évfordulók?

Az évfordulókról először is a stressz jut az eszembe: hogy fel legyen írva, nehogy elfelejtsem. Személyesen, a családi életünkben jelenleg nehezebb különválasztani a minősített időpontokat a hétköznapiaktól. Pedig vannak olyan idők, amiket érdemes külön kezelni, keretet adva nekik, kiemelve őket a hétköznapi sodrásából. Remélem, hogy az idei évfordulók a gyülekezet számára és nekünk is lehetőséget teremtenek majd a visszatekintésre, hogy láthassuk, mennyi minden jó történt velünk.

Hogyan emlékszik vissza a tíz évvel ezelőtti eseményekre? Hogy kerültek éppen Nagykatáira?

Persze hogy emlékszem, nehéz is lenne elfelejteni. Január 31-én költöztünk ide egy megyeszékhelyről. Csoda, hogy túléljük az utazást. Szörnyű hóesés volt, nem működött az ablaktörlő, befagyott a szélvédőmosó, és amikor beköltöztünk, pár napig nem működött a fűtés sem.

De persze az egész korábban kezdődött. Kecskeméten segédlelkészi, majd beosztott lelkészi szolgálatot végeztem éveken keresztül. Ennek végéhez közeledve két egyházközségben is ajánlottak lelkészi állást, ezeket megnéztük. Egyik sem ragadott meg úgy bennünket, mint amikor harmadjára ezt a gyülekezetet ajánlották a figyelmünkbe.

Nyáron jöttünk el először. Nem volt még teljesen kész a templom és a parókia. A mostani könyvtár helyén akkor még a Pártok Háza állt, annak a nagytermében találkoztunk az akkori gyülekezettel, kevesen voltunk. Úgy döntöttünk, hogy többet akarunk megtudni. Megyeszékhelyről, belvárosból idekerülni nagy váltás volt. Előfordult, hogy nyáron eljöttem, beültem az istentiszteletre résztvevőként, csak úgy megnézni, kik vannak, milyen a gyülekezet. De volt olyan is, hogy később már én

tartottam az istentiszteletet. Nem volt könnyű: újra fel kellett fedeznem a helyközi közlekedés gyönyöreit Kecskemét–Nagykatá viszonylatában, az ismerkedésnek pedig sajnos gátat szabott a menetrend által korlátozott idő. Jó lett volna több időt együtt tölteni, beszélgetni arról, hogy mi a gyülekezet elképzelése, mi az enyém.

Mégis vonzottak a lehetőségek: az új templom, az újrakezdés, ami egyúttal a legfontosabb feladatot és kihívást jelentette, annak nehézségeivel és előnyeivel is. Az átmeneti időszakban, amíg nem volt helyben lakó lelkipásztor, a környékbeli lelkészek: Mező István és felesége, Ildikó, Szabó János Róbert, Maczó Zsolt, illetve Ágoston Géza látták el a három gyülekezetet. Nekik sokat köszönhetek én is, a gyülekezet is. De az építkezés ideje – a helyettes lelkészek minden hűséges munkája ellenére – nemcsak hároméves hiányt jelentett, hanem többet is. Innen kellett elindulni.

Honnan hová jutott el tíz év alatt a gyülekezet és a lelkipásztor?

Sok álommal érkeztünk. A feleségemmel, Erikával sokat beszélgettünk előtte, próbáltunk felkészülni minden helyzetre. Aztán belecsöppentünk a valóságba, ami sok ál munkát felülírta. Volt, amivel kapcsolatban rájöttünk, hogy jobb is, hogy így történt. Hozzá tartozik ehhez, hogy én magam is itt szembesültem először bizonyos gyülekezeti helyzetekkel vezető lelkészként.

A nagykatái gyülekezetről örömmel mondhatom, hogy nagyon is modern felfogású és nyitott. De az első néhány év még az ismerkedés és az összecsiszolódás időszaka volt. Még a Kecskemétről átjárás nyári időszakában történt egy ominózus eset. A jó pásztorról beszéltem. Az istentiszteleten Bendegúz – az akkor még másfél éves kisfiunk – volt az egyetlen gyerek. Szépen eljátszott, aztán egyszer csak előrejött, és megkérdezte: „Apa, milyen bárány?” Erre a gyülekezet többféleképpen reagált, mosolyogva, vagy épp neheztelve a „rendzavarásért”. Később előfordult, hogy néhányan az első presbitérium tagjai közül nem igazán értették elsőre, miért adunk ki olyan sok pénzt az ifjúsági vagy a gyerekek közötti munkára. De volt sok segítőkészség, többek

között az akkori gondnok asszony részéről, és szép lassan sokat változott a gyülekezet.

Az egyik legfontosabb dolog, amit már a kezdet kezdetén megfogalmaztunk, hogy szeretnénk, ha a gyülekezet a sajátjának érezné a gyülekezeti életet. Érdekléte tenni őket a gyülekezeti életben, ezt kellett megtanulnunk, hogy megtaníthassuk. Hogy megértse a gyülekezet minden tagja, minden azért történik, mert ez a miénk. Isten iránti szeretetünket és hódolatunkat elkötelezettséggel fejezhetjük ki. Ez nemcsak a pénzre, hanem mindenre vonatkozik: az istentiszteletre, a gyülekezet egész életére, minden megnyilvánulására. Az egészséges gyülekezeti élethez szükséges, hogy ne mindent egyedül a lelkipásztor csináljon, hanem szó szerint részt vegyen benne a gyülekezet. Nekünk is, a gyülekezetnek is időre volt szükségünk, hogy megértsük az igazi jelentőségét annak, miért vonjuk be őket – hogy csak a leglátványosabbat: az istentiszteleti elemeket említsem – akár a közös bibliaolvasásba, a hirdetésekbe. Az utóbbi években nemegyszer rácsodálkoztam, ma már hányan szolgálnak a gyerekórákon, beosztják maguk között a feladatokat, önállóan megszerveződik a női kör, alkalmi énekkar, előkerülnek olyan emberek, akik kezdeményeznek is a gyülekezet érdekében, és munkatársként is lehet rájuk számítani. Ehhez persze kellett sok-sok beszélgetés, összeérés.

Nagykátá és a két kisebb gyülekezetéről, Tápióbicske és Tápiószentmárton helyzete nagyon eltérő. Az esetükben leginkább a hiányból látszik, mennyire fontos a lelkész jelenléte, a rendszeres személyes találkozás, illetve a helyi közösség rendszeres együttléte. Fontos feladatomban láttam és látom, hogy a nagykátaiak számára is saját üggyé tegyük a két másik gyülekezet-rész életét: tudatosítani, hogy van két másik gyülekezet-részünk, hogy összetartozunk, „három az egyben” gyülekezet vagyunk. Ezt azóta is próbáljuk tovább erősíteni minden lehetséges módon.

Nagykátán sikerült már valamit megvalósítani abból, amit kezdetektől fontosnak tartok az előbbieken kívül. Ezt úgy fogalmaztam meg magamnak, hogy „jelen-lét”. Képviselet Istent, elérhetővé tenni őt, az egyházat pedig a maga valójában bemutatni a városban. Ezt persze sok apró konkrétumra le lehet bontani: „családbarát” gyülekezet, fiatalos közösség, közös gyülekezeti munka. Ezek ennek a jelenlétnak az eszközei vagy formái, már amennyire felfedeztük.

Egy ilyen aktív gyülekezetben, ahol sok az önálló kezdeményezés és munkatárs, mi a lelkész legfontosabb, sajátos feladata?

A lelkész egyik legfontosabb feladata az, amit az egyházi törvény úgy fogalmaz meg, hogy a tanítás tisztaságának megőrzése. Nem gondolom, hogy ezzel gond

lenne, de szeretném még hangsúlyosabban végezni a munkatársak lelki-szellemi támogatását, a közös „lelki karbantartást”, illetve saját magunk és a munkatársak képzését.

A másik nagyon fontos lelkészi feladat a képviselés. Az egyházzal kapcsolatban sokakban hamis kép él, ezek helyett valóságos képet szeretnék közvetíteni. Biztosan nem mindenben felelek meg annak a képnek, amilyennek sokak szerint egy református lelkésznek lennie kellene. Ez egyfelől adottság is: ilyen vagyok, másrészt tudatos döntés is. A visszajelzéseket végiggondolva ma Nagykatán inkább pozitív kép él a többségben rólunk, mint református gyülekezetéről, és ebben szerintem része van annak is, hogy nem képviseltünk nagyon merev, alaptalanul tiszteletet követelő képet. A közvetlenség tehát fontos, de ugyanakkor a másik oldalra is hangsúlyt szeretnék fektetni, mert a közvetlenség miatt nem szabad hogy elveszítse az egyház vagy a lelkész a „súlyát”, a tekintélyét. Ezzel kapcsolatban is sok hamis elképzelés él az emberekben. Ma már fontosabbnak tartom a határok élesebb meghúzását, ha úgy tetszik, a tisztelet számonkérését. Ebben változtam én is, és van, amit ma máshogy csinálnék, ha újrakezdeném.

Az évforduló a visszatekintés mellett az előrettekintés alkalma is. Hogyan tekint előre? Hogyan tovább?

Az egyik aktuális, fontos feladatomban abban látom, hogy segítsen egy összefüggő, kerek, életteli közös látás, illetve hitvallás megfogalmazását, ami a miénk. Ez alapján vizsgálhatjuk meg, hogy megfelel-e Isten akaratának mindaz, amit teszünk. Ez a folyamat már elkezdődött. Együtt fogalmazunk meg egy „gyülekezeti jövőképet”. Ennek a magja a magam számára megfogalmazott hitvallás, illetve annak a megfogalmazása, hogy milyen gyülekezetet szeretnék látni. (Ez eredetileg azt jelentette, hogy mi mindent szerettem volna elérni köztük, hova szerettem volna őket lelkileg elvezetni.) Ezt a presbitériummal már elkezdjük feldolgozni, lefektettünk alapelveket, részleteket is. A következő lépés az lesz, hogy ezt munkaverzióként véglegesítjük, és a gyülekezet elé visszük, minden gyülekezeti tag megkapja, megbeszéljük gyülekezeti délelőttökön, mit miért tartunk fontosnak. Fontos, hogy együtt fogalmazzuk meg a közös hivatkozási pontokat, hogy a személyes és közös, egyházi hitvallásunk alapján mi a funkciója, értelme mindannak, amit csinálunk, a legapróbb dolgokig, például a keresztlői oktatásig, az elvárásokig, feltételekig.

Amikor tervezünk, nem elég tervezni és ötletelni. Látni kell azt is, hogy mit bír el a gyülekezet. Lehet-e, érdemes-e a nagykátai gyülekezetben még több alkalmat szervezni. Nem azért, mintha már elértük volna a maximumot, ötleteink még vannak, de csupán azért nem

kell szervezni, hogy történjen valami, ami még nem volt. Fontos, hogy amit csinálunk, mind valóban a gyülekezet életszükségletéből fakadjon.

Úgy látom, hogy a következő években egy fontos, döntő időszak, átalakulás következhet a gyülekezet életében. A kérdés az, hogy a következő néhány évben a fiatal családok, fiatal házások, a középső réteg, korosztály képes lesz-e megtartani a gyülekezetet. Jelen vannak ők, de ki fog derülni, hogy az elkötelezettség is meglesz-e bennük, és ez mire lesz elég.

Több egyházközségbe is hívtak azóta, hogy itt vagyunk. Minden esetleges vonzó dolog, előny ellenére,

amit ezek a gyülekezetek jelentettek, sok szempontot végiggondolva mindig arra jutunk: ezt a közösséget nem biztos, hogy „megérné” itt hagyni. Hálásak vagyunk mindhárom gyülekezetrésznek, mert sokat kaptunk, kapunk tőlük. Jó ehhez a gyülekezeti közösséghez tartozni. Reméljük, valamennyit vissza is tudunk adni a sok szeretetből, amit eddig is kaptunk.

Végül szeretném a gyülekezet mellett megköszönni feleségemnek, Erikának és a gyermekeinknek is azt a rengeteg segítséget, türelmet, amivel támogattak eddig is az itteni szolgálatban.

Galsi Árpád

Miről határoztak a presbiterek?

Az idei évben január 26-án ülésezett első alkalommal a presbitérium. A maratoni tanácskozás fő témája az elmúlt évi gazdálkodás számba vétele, illetve a 2015. évi költségvetés megtárgyalása és elfogadása volt. Összességében elmondható, hogy a tavalyi évben a pénzügyi nehézségek ellenére, takarékos és felelős gazdálkodással megőriztük az egyházközség anyagi stabilitását. Hasonlóan tervezi az idei évet is a presbitérium. Isten gondviselésében és a gyülekezeti tagok anyagi teherhordozásában bízva fogadta el a 2015. év költségvetését a testület.

Az ülésen jelezte Velkei Istvánné, hogy korára és egészségi állapotára tekintettel a könyvelési feladatokat egyre nehezebben tudja ellátni, ezért megkezdte az ezzel kapcsolatos feladatok átadását Magossné Danyi Szilvia részére, aki a jövőben felelőse lesz ennek a területnek.

A tápióbicskei templom ablakainak cseréje tovább nem halasztható, ezért a presbitérium elfogadta a benyújtott árajánlatot és anyagi forrást biztosított a munkák elvégzésére.

Örömmel nyugtázta a testület, hogy a gyülekezet feladatainak anyagi támogatása céljából létrehozandó alapítvány hivatalos iratai rövidesen elkészülnek, és benyújthatóak az illetékes bíróság felé. Nyilvántartásba vételét követően kezdheti meg működését a civil szervezet. *(Erről lapunk másik cikkében részletesen is olvashatnak.)*

A presbitérium megtárgyalta a nagykátai fiókegyházközség megalakulásának 100. évfordulója alkalmából rendezendő ünnepsorozat programjait, a felelősök beszámoltak az előkészítések folyamatáról.

*Dr. Gál Jánosné
gondnok*

A hagyma

Jó tíz éve történt meg velem az alábbi eset. Késő tavasszal azt tapasztaltam, hogy a pincében tárolt hagymák arasznnyi hajtást növesztettek. Mivel nem szeretek semmit kidobni, különösen élelmiszert nem, azt gondoltam, megpucolom, és kockára vágva lefagyasztom a javát. Majd lesz vele valami. Így is tettem. Közel két kiló lett belőle.

Nyáron azután felkértek, menjek el az ifikkel gazdaasszonynak Diósjenőre, egy hétre. Sejtettem, hogy 20–24 kamaszt naponta háromszor jól tartani nem lesz egyszerű feladat. Jött az ötlet, hogy elvigyem a lefagyasztott hagymát. Nem is az értéke miatt, hanem azért, hogy ne azzal bíbelődjek ott naponta. Tényleg jól jött ez a segítség, hétvégére el is fogyott mind.

Ősszel egy napon hívott a fiam, hogy kell-e hagyma télire. Ugyanis egy atyafi hozott az ő gyülekezetükbe egy teherautónyit, 5–10 kilós zsákokban, és bárki vihet belőle ingyen a saját felhasználására. Én is kaptam, és ekkor döb-bentem meg igazán. Rájöttem, hogy mi csak kölcsön adunk Istennek, és Ő bőven adja vissza.

Sokáig mosolyogtam, amikor szóba került, hogy számon van tartva még a fejünk hajszála is. Most már tudom, hogy igaz.

Panyikné Klári

GyűrűKúra Fiatal Házások Klubja

Harmadik évébe lépett gyülekezetünk fiatal és/vagy kisgyermeket nevelő házaspárjainak közösségi csoportja. Nevünk sokat elárul rólunk. Együtt tanulunk Istentől és Istenről, miközben jobban megismerjük Őt és egymást. Célunk az, hogy szeretőbb házastársakká, istenfélőbb szülőkké váljunk az együtt töltött idő segítségével. A GyűrűKúra alkalmak kötetlenek és nagyon jó hangulatúak. A közös bibliatanulmányozást beszélgetés és ének előzi meg, aztán folytatjuk a társalgást sütemények és frissítők társaságában. Sok minderről esik szó, a gyermekneveléstől kezdve a keresztyének társadalmi szerepvállalásáig. Nagyon szeretjük gyerekeinket, de mindannyiunknak szükségünk van arra, hogy néha nélkülük, hozzánk hasonló felnőttekkel töltsünk el egy kis időt.

Minden hónap első vasárnapján találkozunk, különböző családoknál. Tavaly szeptember óta az alábbi témákról beszélgettünk a házi csoport alkalmain:

Milyen bizonyítékok vannak Isten létezésére, s mik ennek gyakorlati következményei? Isten sokféle módon szól hozzánk, figyelünk-e Rá, értjük-e, amit mond, okoz-e ez változást életünkben? Isten szeretete hogyan válhat személyiségünk legmeghatározóbb élményévé, hogyan formálhatja át mindennapjainkat?

Február 7-én kivételesen szombaton találkoztunk. Jászberénybe mentünk bowlingozni. Mivel ebben a sportban egyikünk sem nagyon gyakorlott, a jó szórakozás előre borítékolható volt.

A márciusi alkalmon aztán Isten ajándékairól lesz szó, no meg arról, hogy kibontottuk és használatba vetjük-e már őket.

Áprilisban kis csapatunk körüljárja majd az örök élet témáját. A valódi életről (már itt a földön is) fogunk beszélgetni, ami egyedül Krisztusban található.

Fiatal házások kisgyermek nélkül vagy gyerekekkel: gyertek el, csatlakozzatok hozzánk! Szeretettel hívunk benneteket a GyűrűKúra alkalmakra.

Kádár Laci és Szandra

Célegyenesben a ReFormák Alapítvány

Nem túlzás, ha azt mondjuk, hogy évtizedek óta rendszeresen visszatérő téma gyülekezetünkben egy alapítvány létrehozása. Többször is nekirugaszkodtunk már, de az elgondolás eddig nem vált valóra.

Most azonban az előkészítő munka a célegyenesbe fordult, ami eredményeként 2015. február 9-én aláírásra került az alapító okirat. Két gyülekezeti tagunk – Szűcs József és Dr. Gál Jánosné – alapítóként létrehozta a ReFormák Tápióvidéki Missziói Református Alapítványt, röviden a ReFormák Alapítványt. A bejegyzés folyamatban van, így hivatalosan még nem működik a civil szervezet, de bízunk benne, hogy az ügyintézés gyorsan lezárul, és rákerül a szükséges pecsét is a dokumentumra.

Az alapítvány célja, hogy hozzájáruljon a keresztyén hit és Jézus Krisztus evangéliumának terjesztéséhez, minél szélesebb körben való megismertetéséhez, továbbá kiemelt cél a nagykátai, tápióbicskei és tápiószentmártoni református hitélet támogatása, ezen belül a református gyülekezetek működésének, hitéleti tevékenységének támogatása.

Tetteink köre az alapító okirat alapján rendkívül széles. Többek között a templomépületek működtetésének, fenntartásának, karbantartásának, felújításának, technikai és más eszközökkel való felszerelésének támogatását, a közösségi kulturális, vallási hagyományok, értékek ápolását, a kulturális örökség védelmét, a rászorulókat, hátrányos helyzetűek támogatását, a művészeti kezdeményezések, alkotómunkák segítségét is zászlajára tűzte az alapítvány.

Gyülekezetünk 100. születésnapjára készülve adatokat gyűjtöttem az elmúlt évtizedek presbiteri üléseinek jegyzőkönyvéből. Ezekből az iratokból is kiderült, hogy már az 1990-es évek elejétől vissza-visszazárt az alapítvány létrehozásának gondolata. Bár igen hosszú időbe telt, de hálásak lehetünk az Úrnak, hogy adott erőt, elgondolást és elszántságot a megvalósításhoz. Bízom benne, hogy Isten dicsőségét és gyülekezetünk épülését, gyarapodását szolgálhatja majd. Pintácsi Évával és Fogarassy Erzsébettel a kuratórium tagjaiként ezért fogunk dolgozni és ehhez várjuk mindenki segítségét, ötleteit, és támogatását.

*Szabó Krisztián
a kuratórium elnöke*

Csillag született a nagykátai templomban

Csillag született – ezzel a címmel tartotta Mészáros János Elek, a 2012. évi országos tehetségkutató verseny győztese jótékonyági koncertjét 2015. február 8-án délután a nagykátai református templomban. Ezzel megkezdődött a gyülekezetünk megalakulásának 100. évfordulója emlékére rendezett ünnepegsorozat.

„Kaptunk dalokat. Szépen, sorba állítottan. Oka volt mindegyik helyének. Énekelt tisztán, szépen, magabiztosan, szenvedéllyel, átélten, őszintén, szívvvel... Hittel és hitelesen. (Mi hitelt adtunk jó hírének, és ő valóban hittel érkezett.) Nem téríteni jött. Nem fájt abból semmi, amit mondott, a katolikusnak sem, a bizonytalan hitűnek, vagy a hitmentesnek sem. A maga istenes dolgát nem példának hozta. Reformátusként református templomban volt, hát beszélt róla szép, szerény szavakkal. Beszélt a hazáról, a haza szeretetéről is. Merthogy ő magyar énekes. És szeret magyarul énekelni. Sőt, magyar dalokat szeret énekelni! Kodályt, Erkel, népdalokat, operettet... Bánk bán áriáját, a Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarországot, vagy a Kell még egy szót.” – írta a koncertről Tarnavölgyi László a Tápió Kultúra.hu hasábjain. Akik eljöttek, megtapasztalhatták mindezt. A szívből jövő éneket, a hitből jövő szót.

Szabó Krisztián

Ökumenikus imahét Tápiószentmártonban

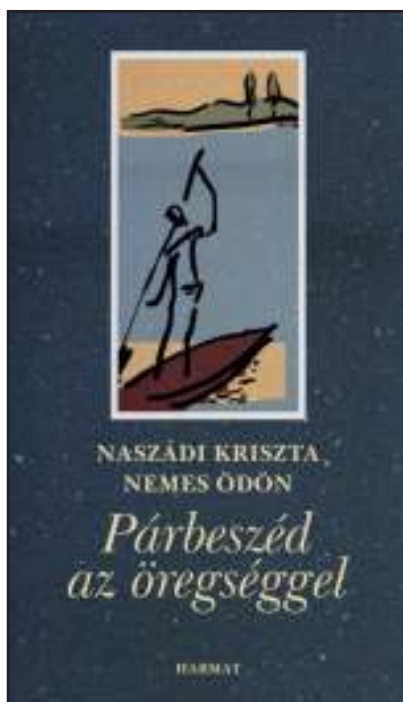
Községünkben nagy hagyománya van az ökumenikus imahétnek, melyet minden évben január harmadik hetében tartanak országosan. Tápiószentmártonban négy vallási felekezet képviselteti magát. Római katolikus, evangélikus, pünkösdi és református testvéreink minden nap más-más templomban gyűlnek össze, közösen imádkoznak és hallgatják az igehirdetést az adott témának megfelelően. Az idei témakör a samáriai asszony története volt: Adj innom! Jn 4,7 alapján. Református templomunkban a keddi napon tartottunk istentiszteletet közel 70-75 testvér részvételével. Igehirdetéssel Cartolletti Norbert pünkösdi lelkész (*képünkön*), imádsággal Kustra Csaba evangélikus lelkész szolgált közöttünk. Ezenkívül volt versmondás is, sőt éneket is tanultunk (Uram tehozzád futok...). Jövőre várunk minden kedves érdeklődőt Nagykátáról és Tápióbecskéről egyaránt.

Baloghné Kegyes Éva
presbiter

Könyvajánló

Naszádi Kriszta - Nemes Ödön: Párbeszéd az öregséggel
(Harmat Kiadó, 2010.)

Szüleimnek szerettem volna ajándékozni az alábbi könyvet házassági évfordulójuk alkalmából. Szokásom, hogy az ajándékba adott könyveket én is elolvasom – jó tudni, hogy pontosan mit is ajándékoz az ember. De mielőtt megrendelném, a könyv kiadójának, a Harmat Kiadónak az ajánlóját is elolvasom:

Meg lehet-e élni az öregedést is szabadon, örömmel és szeretettel? „Istennel folytatok párbeszédet. Rajtam múlik, hogy valamit, amit Ő hoz az életembe, szabadon vagy kényszerből fogadok-e el – vallja az idős jezsuita. – Ez a hozzáállás segített rádöbbenem az idős kor új lehetőségeire, és világossá vált előttem, hogy az öregedés nem tragédia, hanem új kihívás. Nem hogy nem zárultak be az ajtók, de teljesen újak nyíltak meg előttem.”

A könyv borítója számomra nagyon megkapó, és amikor a honlapon lehetőségem nyílik a könyvbe belelapozni: elámulok! A csodaszép rajzok mellett japán írásjelek sorakoznak. Kíváncsivá tesz: vajon miért? Isten ugyanis lehetővé tette, hogy Japánba én is eljuthassak, sőt, ott hívott el engem az Őt követő útra.

Nemes Ödön életrajzát elolvasva megtudom, hogy a könyv szerzője 1926-ban Győrött született. Érettségi után beállt a jezsuita rendbe és mintegy negyven éven keresztül Japánban dolgozott mint misszionárius: tanár, lelkigondozó és pap. 1996-ban tért vissza végleg Magyarországra, azóta Budapesten él. A Semelweis Egyetem posztgraduális lelkigondozói képzésének alapító tagja és tanára.

„Nemes Ödön Naszádi Krisztával folytatott beszélgetése során vall elsősorban az öregséghez való viszonyáról, melyben nyolcvannégy év tapasztalata és bölcsessége tükröződik. Őt rövid fejezetben osztja meg gondolatait az idős korról, melynek keresztjeit és örömeit nap, mint nap tapasztalja.” – írja a 2010-ben megjelent könyv recenziójában Bársony Katalin.

Fontos szembenézni az öregedéssel, hiszen én is, ahogyan az idős szerzetes: „Japánban sajnos sokszor láttam, hogy amikor az emberek nyugdíjba mentek, egyesek nem tudtak mihez kezdeni.” S ez nem csupán japán jellegzetesség.

„Miként fedezhetjük fel az értéket azokban a sebekben, melyeket életünk során szereztünk?” – folytatódik az előbb idézett recenzió. „Mi a titka a boldog és teljes öregkornak? Többek között ezekre a kérdésekre is választ kaphat az Olvasó, ha kezébe veszi a Párbeszéd az öregséggel című könyvet.”

A könyv előnye, hogy nemcsak időseknek szól: nekem negyvenévesen is sokat adott. Rámutatott többek között arra, mennyire fontos a reflektív élet: „hogy lássam a napjaim minőségét.” Így lehet nem csupán „az idős élet áldása, hogy hálát tudok adni a szépért is, meg azért is, ami nehézséget okozott és nem ment jól.” Mert lehet „Az értékkeresés a célom.”

Nemes Ödön megerősít abban, hogy „a szerető Isten, a mennyei Atyám ... azért hagyja meg a nehézséget, mert a javamra válik.” Az idős szerzetes segít nekünk is kimondani, amit naplójában fogalmazott meg az Úrnak: „Köszönöm a betegséget, ... hiszem, hogy ezek a te ajándékaid. Tudtoddal történt ez a megbetegedés, nem akadályozta meg, mert jót fogsz kihozni belőle.” S olyan jó és megnyugtató érzés a könyv riportalányával együtt kimondani Istennek: „Tudom, hogy segíteni fogsz ..., megfogod a kezem, mint mindig az életem nagy fordulópontjainál.”

Lente István illusztrációi mellett szépséget sugároznak a versek is - Áprily, Ady, Rilke, Kosztolányi, Kányádi tollából. A versek mellett áll mindig egy kép, a képek után pedig következik maga a riport.

„Annyi mindenben keresztülmentem, hogy a világban megjelenő dolgok már nem keltenek bennem félelmet. Ősbizalom él bennem, hogy Isten tenyerén vagyunk.” Hadd zárjam hát a könyv bemutatását Nemes Ödön egyik kérdésével: „Tudsz-e hinni abban, hogy Isten a tenyerén hordoz?”

Nagyné Szatmáry Beáta

Így szól hozzám a Biblia

Ezzel a címmel tett közzé tavaly decemberben pályázatot a Parakletos Könyvesház. A pályázat célja bibliai témájú gyerekkönyvek eljuttatása hátrányos helyzetű gyerekeknek.

A könyvesház „Így szól hozzám a Biblia” című képes füzet sorozatának különböző kiadványaira, valamint a „Ki is volt Jézus? Ő köztünk élt” című színes képregényre lehetett igényt benyújtani. A könyveket a támogató Stichting Hulp Oost Europa (Hollandia) és Warmolt Houwing jóvoltából ingyenes biztosítja a kiadó, csupán a postaköltséget kell kifizetni. Összesen 200 kiadványra lehetett igényt benyújtani.

Gyülekezetünk is eredményesen pályázott, január végén megkaptuk a támogatásról szóló értesítést. A jelentős számú

igénylés miatt csökkentett példányszámot tud biztosítani a kiadó, de ez is nagy segítség a gyülekezeti munkában. Az elnyert könyveket február folyamán küldi meg a könyvesház, ezt követően használhatjuk fel a gyülekezeti, iskolai hitoktatás keretében.

Szabó Krisztián

Egy karosszék a múltból

Lapunk első számában megjelent egy kép a mai tüdőgondozónak helyadó épület múltjából. A kúriát az 1910-es években megvette a Magyar Jelzálog Hitelbank főügyészenek özvegye, dr. Karácsonyi Jenőné, és Budapestről Nagykátára költözött. Sógornője, Katona Lajosné, született Karácsonyi Ida a szomszéd kastély (ma fogászat és orvosi ügyelet) tulajdonosa lett.

A református vallású Karácsonyi Jenőné templom hiányában a híveknek átengedte a kúria fogadját istentiszteleti alkalmak megtartására. A szépen gondozott park különböző rendezvények – teadélután, konfirmálás, hittan záróvizsgák – színtere volt.

Egy nagylelkű adományozó jóvoltából a mai templomunk helyén korábban állt hosszú házat megkapta a gyülekezet imaház kialakítása céljából. Több segítség mellett dr. Karácsonyi Jenőné egy szép művű faragással díszített fa karosszékot is adományozott, mely az ő, majd sógornője, Ida néni kiváltságos helye lett.

Imaházunk lebontása és az új templom felépítése után Nagyné Erzsike gondos őrizetéből visszakerült a közösségünkbe a szék. Először a gyülekezeti teremben, majd a karzat lépcsője alatt kapott helyet, végül ismét oda került, ahol az imaházban is állt, az első padosor elé.

Ha régen nálunk járt egyháztág jön el újra szép, új templomunkba, az öreg, faragott szék láttán előjönnek a múlt emlékei.

Őrizzük elődeink itt hagyott értékeit, és igyekezzünk e falak között úgy feltöltődni, hogy Istennek tetsző életet élhessünk!

Bakondi Ilona

REFORMÁCIÓ - A nagykátai református gyülekezet hírlevele. Megjelenik kéthavonta. Kiadja a Nagykáta-Tápióvidéki Missziói Református Egyházközség. Felelős kiadó: Makay László. A szerkesztőbizottság tagjai: Burján Tamás, Dr. Gál Jánosné, Kiss Tímea Szilvia, Nagyné Szatmáry Beáta, Szabó Ivett, Szabó Krisztián. Szerkesztőség címe: 2760 Nagykáta, Ady Endre út 29. E-mail cím: reformak@reformak.hu. Webcím: www.reformak.hu. Nyomdai munka: boommédia Kft. A hírlevél díjmentes, de kiadását szolgáló adományokat köszönettel fogadunk a Nagykáta és Vidéke Takarékszövetkezetenél vezetett 65200067-10021969 számú számlára.

Rendszeres alkalmaink

Heti rendszeres alkalmak:

Kedd	Konfirmációs óra fiataloknak	17.00-18.00 óráig
	Felnőtt konfirmációs óra	18.00-19.00 óráig
Szerda	Ifjúsági Klub (kivéve a hónap első szerdája)	17.00-18.00 óráig
Csütörtök	Nyugdíjasok Klubja	10.00-11.30 óráig
	Bibliaóra	18.00-19.00 óráig
Vasárnap	Istentisztelet Nagykátán	10.00 óra
	Gyermek-istentisztelet Nagykátán	10.00 óra
	Istentisztelet Tápiószentmártonban	15.00 óra
	Istentisztelet Tápióbicskén (kéthetente)	16.00 óra

Egyéb rendszeres alkalmak:

Tabitha Női Kör minden hónap első szerdáján 16.30-18.00 óráig.
Angolklub előre megbeszélt időpontban (hirdetve a Facebook oldalon).
GyűrűKúra Fialat Házások Klubja minden hónap első vasárnapján családoknál 16.00-18.00 óráig.

*Egyéb programokról a gyülekezet internetes oldalán,
a www.reformak.hu oldalon tájékozódhatnak.*

GYÜLEKEZETI APRÓHIRDETÉSEK

*Gyülekezetünk tagjai számára lehetőséget
biztosítunk ingyenes hirdetés
megjelentetésére. Ilyen igény esetén
keressék szerkesztőségünket.*

Házi savanyúságok (főként chili paprika), paprikakrém, házi lekvárok, paprika- és paradicsompalánta, fűszernövények, cserepes krizantém, fűszerpaprika kapható. Baloghné Kegyes Éva östermelő, a tápiószentmártoni gyülekezet rész presbitere. Tel.: 06-29-950-315 és 06-30-689-0175, E-mail: kegyes.eva@freemail.hu

Dióbél kapható 2.000 Ft/kg áron.
Koncz Józsefné Marika, Nagykáta.
Tel.: 444-528

MEGHÍVÓ

A Nagykáta-Tápióvidéki Missziói Református Egyházközség presbitériuma meghívja Önt a nagykátai fiókegyházközség megalakulásának 100. évfordulója alkalmából tartandó ünnepi istentiszteletre.

Időpont:

2015. március 1-jén 14.00 óra.

Helyszín:

a nagykátai református templom.

Igét hirdet

Ft. Szabó István a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke.

Az ünnepi megemlékezést

Nt. Takaró András

a Délpesti Református Egyházmegye esperese vezeti.

Meghívó

A nagykátai református fiókegyházközség megalakulásának 100. évfordulója alkalmából a Nagykáta-Tápióvidéki Missziói Református Egyházközség közös emlékezésre 41. ünnepése hív minden érdeklődőt.

PROGRAMOK:

2015. február 8-án 15.00 órakor
Mészáros János Eke jólékonysági koncertje
a nagykátai református templomban.
A belépés díjlan.

2015. február 21-én 15.00 órakor
centenárium kiállítás megnyitása
a nagykátai tájházban.
A kiállítást megnyitja Basa László ny. tanár, helytörténész és Makay László lelkipásztor.

2015. február 21-én 17.00 órakor
a ferényi CSAK TE családi kórus koncertje
a nagykátai református templomban.

2015. február 22-én 11.00 órakor
megemlékezés Szabó István egykori lelkészünk sírjánál
a nagykátai temetőben.

2015. február 27-én 17.00 órakor
Lackfi János író-olvasó találkozó, verseszt
a nagykátai könyvtárban.

2015. március 1-jén 14.00 órakor
ünnepi istentisztelet
a nagykátai református templomban.

További információ a www.100ev.reformak.hu oldalon.

Támogatók: Nagykáta Város Önkormányzata • Sancho Pékség • Gálai Városi Könyvtár, Művelődési Központ és Tájház • Orchidea Virágápoló Galéria Nyomtatvány Kft. • Vadász Csárdá • Tápióvidégye Ingatlanroda.
www.tapiokultura.hu • www.tapioregio.hu

Nagykáta-Tápióvidéki Missziói Református Egyházközség
2740 Nagykáta, Ady Endre út 29. www.reformak.hu